

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: V. P., nar. ,
stát. přísl. Ukrajina,

zastoupen advokátem JUDr. Matějem Šedivým,
sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1,

proti

žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie,
sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 12. 2021, č. j. CPR- 20786-2/ČJ-2020-930310-V230,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 12. 2021, č. j. CPR- 20786-2/ČJ-2020-930310-V230, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného, kterým bylo částečně změněno rozhodnutí ze dne 23. 6. 2021, č. j. KRPA-162202-11/ČJ-2021-000022-ZAM, jímž bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území Evropské unie v délce 17 měsíců, a jímž byla též podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území členských států EU do 15 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí, tak, že nově byl zákaz vstupu stanoven na 12 měsíců, a počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států EU byl stanoven od okamžiku, kdy uplyne doba k vycestování. Ve zbylé části bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

2. Žalobce uvedl, že z dokazování vyplývá, že po zjištění protiprávního jednání provedl komplexní doznání, v rámci kterého správnímu orgánu popsal parametry nelegálního pracovního vztahu, výši odměny i identifikaci zaměstnavatele, čímž poskytl hodnotný důkazní materiál využitelný pro řízení vedené Oblastním inspektorátem práce. O pravdivosti výpovědi žalobce pak svědčí i zajištěné listinné důkazy, konkrétně evidence odpracované doby, která se shoduje se stanoviskem žalobce stran nelegální práce v rozsahu 8 dnů. Žalobce je toho názoru, že míra jeho součinnosti přesáhla obvyklou úroveň doznání cizince ke správnímu orgánu již známým skutečností.

3. Žalobce namítá, že nerozumí tomu, proč za protiprávnost v délce 8 dní obdržel vyhoštění na 17 měsíců, zatímco jeho pracovní kolega obdržel za 17ti denní protiprávnost toliko 12ti měsíční zákaz (sp. zn.: KRPA-162159/ČJ-2021-000022-ZAM), kdy správní orgán na tuto odvolací námitku nijak nereagoval, a toliko ponížil vyhoštění na shodnou úroveň 12ti měsíců, aniž by provedl jakoukoliv komparaci. Skutečnost, že žalovaný změnil dobu zákazu vstupu tak, aby osmidenní protiprávnost nebyla trestána přísněji, než sedmnáctidenní protiprávnost, dle názoru žalobce neodstraňuje v odvolání vytýkaný nepoměr, i stávající rozhodnutí působí nepřiměřeně tvrdě.

4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

5. Soud ze spisu zjistil následující pro řízení podstatné skutečnosti.

6. Dne 23. 6. 2021 byla provedena bytová kontrola a kontrola povolení k zaměstnání ohledně stavby v rekonstrukci v Praze 1, Senovážné náměstí 976, přičemž v rámci této kontroly bylo zjištěno, že žalobce na dané stavbě pracoval jako pracovník úklidu. Žalobce se prokázal biometrickým cestovním dokladem Ukrajiny, ve kterém měl vylepeno polské vízum platné od 4. 5. 2021 do 3. 5. 2022 vydané dne 9. 4. 2021 na 180 dní, nebylo zjištěno žádné povolení k výkonu práce na území ČR. Z úředního záznamu z téhož dne dále plyne, že žalobce byl kontrolován přímo při výkonu práce, jejíž výkon i sám potvrdil. V době kontroly na sobě měl modré rifle znečištěné od prachu, kostkovanou košili a černé pracovní boty znečištěné od prachu. Bylo zjištěno, že práci na stavbě vykonával pod společností Kyrastav energy, IČ 24707112, na práci byl dodán na základě smluvního vztahu společností Štangel technik, IČ 29039347. Z cestovního dokladu bylo zjištěno, že poslední vstupní razítko do schengenského prostoru bylo ze dne 6. 5. 2021. Sdělil, že přicestoval 20. 6. 2021 a od té doby pobývá v Praze. Přicestoval za prací. Bylo shledáno porušení opatření MZDR ohledně onemocnění Covid-19. Příjezdový formulář žalobce neměl a neabsolvoval ani test na covid-19.

7. Při výsledku žalobce sdělil, že do ČR přicestoval 15. 6. 2021 na biometrický cestovní doklad a polské vízum. Přijel z Polska, kde si přivydělával na brigádách. Žádnou smlouvu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

nikde neměl, šlo jen o brigády. Přijel za prací. V Polsku byl asi měsíc, ale práce tam nebyla. O ochranném opatření nevěděl, test na covid-19 neabsolvoval, příjezd nikam nehlásil. K dotazu, zda měl práci sjednanou předem, sdělil, že jej telefonicky kontaktoval známý a nabídl mu práci v Praze. Začal pracovat 16. 6. 2021 a pracoval každý den kromě neděle do 23. 6. 2021. Pro koho pracoval, neví. Nemá žádnou smlouvu. Peníze mu měl dát kamarád. Měl dostat 160 Kč/hod za den, ale nedostal zatím nic. Nemá žádné povolení, žádnou smlouvu, je si vědom toho, že pracuje nelegálně. Ví, že bez povoleného pobytu a povolení k práci zde pracovat nemůže. Pracovní pomůcky si opatřil na stavbě, neví, či byly, žádné školení o bezpečnosti práce neměl. Bydlí v Praze, adresu nezná, neví, že se musí hlásit k pobytu. Bydlí u kamaráda zadarmo bez smlouvy. Je ženatý, má plnoletého syna, který žije s manželkou na Ukrajině. V ČR ani EU nikoho nemá. Po návratu mu nehrozí žádné nebezpečí, bydlí v bezpečné oblasti. Může se vrátit, bydlí s manželkou v jejím bytě. Nemá žádnou překážku vycestování, vycestuje dobrovolně. Finanční prostředky na pobyt i vycestování má.

8. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), přičemž při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

9. Soud s ohledem na výše uvedené posoudil předmětnou věc následovně.

10. Dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *doba k vycestování se stanoví v rozmezí 7 až 60 dnů. Je-li rozhodnutí o správním vyhoštění vydáno podle § 119 odst. 1 písm. a), je policie oprávněna stanovit dobu k vycestování kratší než 7 dní. Pokud by podle rozhodnutí o správním vyhoštění měla doba k vycestování začít běžet v době trvání zajištění cizince, začíná tato doba běžet ode dne ukončení zajištění. Pokud v průběhu doby k vycestování je cizinec zajištěn, běh této doby se zajištěním přerušuje. Požádá-li cizinec během doby k vycestování o stanovení nové doby k vycestování z důvodů podle § 174a odst. 2, policie vydá nové rozhodnutí podle § 101 správního řádu, ve kterém stanoví novou dobu k vycestování s ohledem na délku trvání uváděných důvodů. Novou dobu k vycestování lze stanovit nejdéle na 180 dnů.*“

11. Dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 3 roky, je-li cizinec na území zaměstnán bez platného oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu nebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.*“

12. Dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*“

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

13. Podle § 119a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodů 6 a 7 se nevydává, jestliže cizinec žádající o mezinárodní ochranu podle zvláštního právního předpisu) na území přichází přímo ze státu, kde mu hrozí pronásledování nebo vážná újma, a na území vstoupí nebo pobývá bez povolení a sám se bez prodlení přihlásí policii nebo ministerstvu a prokáže závažný důvod pro svůj neoprávněný vstup nebo pobyt.*

14. Dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*“

15. Podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 je povinna si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179); to neplatí, a) rozhoduje-li policie o správním vyhoštění při vycestování cizince na hraničním přechodu a cizinec výslovně uvede, že jeho vycestování je možné, b) pochází-li cizinec z bezpečné země původu podle jiného právního předpisu a neuvedl-li skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179, nebo c) jde-li o občana Evropské unie.*

16. Správní orgán I. stupně shrnul, že žalobce vstoupil do schengenského prostoru 6. 5. 2021, na území ČR uvedl, že přijel dne 15. 6. 2021 (soud poznamenává, že na jiném místě v rozhodnutí správní orgán I. st. nesprávně uvádí 6. 4. 2021), pobývá zde na základě polského víza uděleného do 3. 5. 2022. V ČR neoprávněně pracoval minimálně od 16. 6. 2021 do 23. 6. 2021 vyjma neděle, 23. 6. 2021 se uskutečnila pobytová kontrola. Správní orgán I. st. žalobci uložil vyhoštění se zákazem vstupu na území členských států EU v délce 17 měsíců. Tuto dobu vymezil s ohledem na povahu jednání, kdy na území ČR žalobce vykonával práci bez povolení k zaměstnání ve výše uvedeném období. Bylo přihlédnuto k tomu, že se jednalo o první porušení právních předpisů, ke spolupráci žalobce a jeho doznání, na druhé straně pak k tomu, že se žalobce do své situace dostal vlastním přičiněním, je již ve věku, kdy si musel být vědom podmínek možnosti výkonu práce, nepřihlásil se k pobytu a přicestoval také v rozporu s ochranným opatření MZDR.

17. V rámci odvolacího řízení žalobce uplatnil zejména námitku nepřiměřenosti, přičemž žalovaný se s touto námitkou vypořádal tak, že délku zákazu pobytu stanovil na 12 měsíců.

18. Stěžejní námitku týkající se nepřiměřenosti uloženého opatření soud jako důvodnou neposoudil.

19. Je na uvážení správního orgánu, jak dlouho dobu s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 41, uvedl, že: „*Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkouvávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003 - 38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002 - 46).“

20. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 9. 4. 2020 č. j. 5 Azs 205/2019 - 34: *„Z tohoto pohledu proto nelze považovat za nepřiměřenou ani dobu, po kterou nelze stěžovateli umožnit vstup na území států Evropské unie, jež byla stanovena v délce 6 měsíců. Takto uložená doba vyhoštění rozhodně není nepřiměřená okolnostem případu, když podle § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců bylo možné stěžovatele za vytrýkané jednání vyhostit až na dobu pěti let – v konkrétním případě tudíž byla tato doba stanovena při spodní hranici zákonného rámce. Rovněž lze nepochybně přihlídnout i k tomu, že stěžovatel podle své výpovědi věděl, že není oprávněn pracovat bez patřičného povolení a že by tím porušil právní předpisy České republiky a přesto se nechal zaměstnat.“*

21. I ve zde řešené věci soud poukazuje na skutkové okolnosti případu, které neodkládají nepřiměřenost. Soud nepovažuje dobu zákazu vstupu v délce 12 měsíců za nepřiměřenou 7dennímu nelegálnímu výkonu práce.

22. Žalovaným byla uložená délka zákazu snížena z původních 17 měsíců, tedy o pět měsíců. V případě žalobce není sporu o tom, že došlo k naplnění podmínek pro uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobce se dopustil protiprávního jednání spočívajícího ve výkonu zaměstnání bez oprávnění, pro které může správní orgán cizinci uložit zákaz vstupu na území členských států EU v délce až tří let.

23. O samotném výkonu práce žalobcem nejsou jakékoli pochybnosti. Pracoval konkrétně na stavbě od 16. 6. 2021 do 23. 6. 2021 vyjma neděle, tedy 7 dní. Žalobce byl při kontrole zachycen v pracovním oděvu přímo při výkonu práce, což i sám potvrdil. Práci vykonával dle svého tvrzení bez oprávnění a bez pracovní smlouvy. Z výpovědi rovněž vyplynulo, že si byl vědom podmínek, za jakých je možné v ČR pracovat, přesto tyto podmínky nedodržel. Pominout nelze taktéž fakt, že jeho neoprávněný výkon práce byl zjištěn v rámci pobytové kontroly, tedy lze usuzovat, že pokud by tato nebyla provedena, zřejmě by žalobce na území ČR pracoval i dále.

24. Co se týče námitky žalobce, kdy poukázal na to, že jeho kolegovi byl uložen zákaz vstupu na území členských států EU v totožné délce, přestože jeho nelegální práce trvala 17 dnů - věc vedená pod sp. zn. KRPA-162159-11/ČJ-2021-000022-ZAM), pak ani v tomto ohledu soud nespátřuje nutně nepřiměřenost. Soud k tomu uvádí, že rozhodnutí, na které žalobce poukázal, bylo v odvolacím řízení zrušeno, proto nelze předjímat žalobcův závěr o tom, že by zákaz vstupu v délce 12 měsíců byl uložen za 17 dnů výkonu práce. Z odůvodnění předmětného rozhodnutí plyne, že žalobce sice vykonával v daném případě práci od 7. 6. 2021 dle jeho tvrzení, nicméně prokázán byl pouze její výkon od 16. 6. 2021 do 23. 6. 2021 s výjimkou neděle, což by přesně odpovídalo i nyní řešené věci. Zmíněné rozhodnutí však bylo následně zrušeno s tím, že správní orgán I. stupně nejednoznačně uvedl délku protiprávního jednání příslušného žalobce, neboť nebylo zřejmé, zda byl počítán výkon práce od tvrzeného 7. 6. 2021, nebo od 16. 6. 2021. Z tohoto důvodu není jasné, zda v daném případě následně bude uložen zákaz vstupu za 7 nebo 13 dní práce.

25. Pro úplnost soud k tomuto ještě poznamenává, že v žalobě žalobce uvádí protiprávnost v délce 8 dní, respektive v odkazované věci 17 dní, avšak ta byla toliko

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

7denní (13denní), neboť žalobce uváděl (a taktéž žalobce v odkazované věci), že pracoval každý den vyjma neděle (tj. nikoli 20. 6. 2021).

26. I kdyby však bylo v dané věci protiprávní jednání 13 dní, při ukládání vyhoštění platí, že nelze toliko aritmeticky zvyšovat či snižovat dobu zákazu, rozhodné je, že jde o obdobně nebezpečné jednání, které pokud bylo trvající podobnou dobu, bylo sankcionováno uložením vyhoštění se zákazem vstupu v obdobné délce. Žalovaný se dostatečně vypořádal s nepřiměřeností tím, že délku zákazu pobytu snížil a poukázal na řešení v obdobných případech. Podstatné je, že zákaz vstupu v původně uložené délce 17 měsíců byl žalovaným snížen na 12 měsíců, což za daných skutkových okolností soud považuje za přiměřené, jestliže maximální možná doba byly tři roky. Žalobce vědomě bez jakéhokoli oprávnění na území ČR pracoval a byl si přitom vědom podmínek, za kterých je možné v ČR pracovat, přesto tyto podmínky nenaplnil, a vědomě pracoval nelegálně s tím, že pokud by pobyt zjištěn nebyl, trval by tento stav zřejmě dále.

27. Poukazoval-li žalobce na skutečnost, že vyšší než obvyklou mírou přispěl k objasnění okolností výkonu jeho zaměstnání, pak žalovaný uvedl, že dle něj tato námitka žalobce neobstojí, uložený zákaz vstupu byl žalovaným snížen. Poukázal na to, že žalobce věděl o tom, že nedisponoval žádným povolením k zaměstnání. K tomuto soud uvádí, že pokud jde o míru přispění žalobce k objasnění pracovních vztahů, nepovažuje skutečnost, zda dotýčný pracoval na základě povolení či nikoli, za jedinou rozhodnou. Jako podstatné naopak vnímá žalobcova tvrzení ohledně bližších informací týkající se zaměstnání – tj. délka pracovní doby, způsob evidence docházky a zadávání práce, odměna za práci atd., kdy v tomto ohledu žalobce nesporně takové bližší skutečnosti uvedl. Spolupráce žalobce zde nepochybně byla a jako taková byla správními orgány zohledněna v rámci polehčující okolnosti žalobcovy spolupráce a doznání. Dvanáctiměsíční zákaz vstupu i v tomto ohledu stále obstojí jako přiměřená sankce, neboť soud má za to, že zmíněnou spoluprací nelze nadřazovat dalším okolnostem případu, které nelze pominout – tj. výkon práce bez povolení a bez smlouvy, zjištění výkonu práce při kontrole.

28. Soud dospěl k závěru, že správní orgány obou stupňů zohlednily veškerá zákonem vyžadovaná kritéria pro uložení správního vyhoštění, včetně posouzení jeho přiměřenosti, pečlivě zvážily okolnosti daného případu a správně a přezkoumatelně se s nimi vypořádaly i v odůvodnění svých rozhodnutí.

29. Soud podotýká, že správní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. Uvedený zákaz pobytu není sankcí, ale preventivním správním opatřením, který nesleduje represivní účel.

30. Přestože žalobce bezpečnost v zemi původu nerozporoval, přihlédl soud k nové skutečnosti spočívající v ruské vojenské agresi na Ukrajině. Soud shledává nynější situaci natolik zásadní, že sama o sobě odůvodňuje zrušení napadeného rozhodnutí, neboť nelze vyloučit, že vycestováním žalobce na Ukrajinu by došlo k ohrožení života žalobce a možnému porušení mezinárodněprávního závazku (čl. 2 a 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod). Vycestování žalobce tak nelze zjevně realizovat pro existenci překážky vycestování z důvodu současných událostí (§ 179 zákona o pobytu cizinců). Soud však na základě nových okolností není oprávněn nahradit rozhodnutí žalovaného, pouze jej zrušit, proto tak učinil podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. z důvodu, že skutkový stav,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje vzhledem k novým okolnostem zásadní doplnění a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

31. Přestože soud rozhodnutí zrušil a žalobce tak byl úspěšný ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s., náhradu nákladů řízení soud žalobci nepřiznal, neboť rozhodnutí bylo zrušeno výhradně na podkladě událostí vzniklých po rozhodnutí žalovaného, při jejichž absenci by napadené rozhodnutí bylo zákonné. Žalovanému náhrada nákladů řízení nenáleží.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze 25. 2. 2022

Mgr. Kamil Tojner, v. r.

soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.